

Zátah

Nemám rád rozhovory, při kterých vím, že má druhá strana pravdu.

Ale co se s tím dá dělat, když jde o bezpečnost města? Nic. Zhola nic. Jednou jsem si na sebe oblékl tu zpropadenou uniformu, tak mi teď nezbývalo než myslet na všechny ty lidi, kteří předpokládají, že budu pomáhat a chránit. A kdo mě znal, věděl, že to je pro mě důležitější než podepsaný cár papíru. Nebo všemožné protokoly a zažité postupy.

Takže ty tlusté otazníky, které jsem viděl v obou očích velitele zásahové jednotky, byly vcelku pochopitelné. Byl zvyklý na upozorňování lidí, kteří byli v zamčeném bytě před ním, že má povolení ke vstupu. Já mu to schvaloval, byl jsem za něj a jeho poctivé srdce rád, ale konkrétně za těmhle dveřmi se s největší pravděpodobností nacházela jediné osoby, které mi mohly pomoci nasadit železa člověku, jež si to zasloužil jako málokdo.

Čert vem všechny pochyby, já potřeboval čistý řez a moment překvapení.

A prošedivělý muž, který dělal v tomhle městě už třináct let velitele těm nejdrsnějším členům URNY, to našťestí pochopil.

Viděl jsem na jeho prstech nejdřív zvednutý ukazováček, posléze prsteníček, a když se k nim přidal kamarád ve zbrani prsteníček, jeden z chlapů, kterým velel, vyrazil kovovým beranidlem dveře.

Mohl jsem se jen modlit, aby brali všichni vážně má slova o důležitosti dvou osob uvnitř. Nabádal jsem je, že musí bezprostředně po vstupu do místnosti oba zpacifikovat. Neexistují žádná varovná slova, žádné upozornění. Prostě je zapotřebí na oba skočit, a když to bude nezbytné, svázat. Ne, vysvětloval jsem před pár minutami, nebudou nebezpeční svému okolí. Však to bude to první, co bude zřejmé. Co už bude méně očividné, je, že můžou být nebezpeční sami sobě, aby uchovali některá tajemství.

No... jako bych to nakonec naříkal.

Všechno.

Členové zásahové jednotky viděli, že jim zevnitř nebezpečí nehrozí.

Měl jsem spíš strach, aby mi neztratili koncentraci, protože se každý den nedostali na podobná místa. Byli zvyklí na akce v drogových doupatech a vilách milionářů. Ne v pátém patře poloprázdného panelového domu.

A určitě nepočítali s dvěma feťáky, kteří netušili, co se kolem nich děje.

A přesto jeden z nich (v současné době ten hloupější a snadněji ovladatelný), udělal něco tak stupidního.

Když se k prostředníčku přidal prsteníček a na všechny strany se rozlehla rána vyražených dveří, viděli jsme všichni malý byt s jednou postelí, na níž se válelo špinavé ložní prádlo. Zažloutlé fleky z něj svítily do dálky jako hvězdy na noční obloze.

Někde za rohem hrála televize, byla slyšet reklama na KFC, kde otravný hlas nabízel pikantní křidýlka, a do toho se ozýval neméně otravný bzukot much.

Vedle jediných dveří, za kterými byl podle všeho malý pokoj, stálo rozložené žehlicí prkno s něčím, co připomínalo plínky pro dospělé, ale mnohem pravděpodobněji to byly bílé šortky, na obou nohavicích zašpiněné fekáliemi.

Viděl jsem jasné zpomalení muže, který nebyl zatěžkaný ani povinnostmi velitele, ani beranidlem. Měl jednoduchý úkol – sejmout k zemi cokoli, co má víc než jednu nohu a pohne se to. Já tam ale zahlédl to zaváhání. Bylo mi jedno, jestli cítil ten chlap zhnusení nebo zvědavost. Bylo mi fuk, jestli se mu vybavily vzpomínky na zážitky z letního tábora. Teď jsem cítil jen bezmezný vztek, protože jeho zamrznutí nás stálo drahocenné dvě tři sekundy.

A během nich se stalo to, čeho jsem se obával.

První obyvatel bytu zareagoval podle mého očekávání. Roman Pleskot patřil k tomu zachovalejšímu, co se před námi nacházelo. Kdyby byl i chytřejší, nedal by se před lety na dráhu

zločinu, neprolezl by si natáčením ilegálního gayporna, nezačal by si likvidovat nosní přepážku nekvalitním kokainem a nepustil by se do předem prohrané války s policií. A především by nezačal prodávat drogy pro nejhledanějšího narkobaronu v republice. Někde v koutku mysli jsem si říkal, že v rámci podnikání v oboru narkomafie tak hloupý nebude, protože se stal pro svého tajného šéfa z nějakého důvodu důležitý, ale tím v mých očích nijak nestoupl. Naopak – o to větší chuť jsem měl mu šlápnout do úsměvu.

Nebo možná i do rozkroku, protože stál s arogantním výrazem metr od prkna a měl na sobě kromě slunečních brýlí (díky nimž pojem arogance dostával nový význam) jen umolousané hnědé boxerky. Přes rameno měl přehozené růžové triko a koukal na mě s výrazem právě probuzeného sysla.

Jeho dlouholetý přítel, kolega a dávno ztracená existence Dan Straceny postával zády k jedinému stolu v místnosti. Byl oblečený stejně nedostatečně a navíc mu chyběly černé brýle na očích, takže byly na zorníčkách vidět všechny ty bylinky a chemické srágoxy, kterými byl nadopovaný tak, že se skoro vznášel.

Mě ovšem v těch třech vteřinách vystrašila jeho ústa, která se pohybovala ve zběsilém tempu. A když polknul, věděl jsem, že jsme všichni v háji.

Člen zásahové jednotky ho srazil o něco později, než bylo potřeba.

Na stole za ním se povaloval blok s vytrženým papírem a okousaná tužka.

Vzal jsem notes a zběžně prohlédl zbývající stránky. Všechny byly čisté.

Otočil jsem se k veliteli a povzdechl si. „Nevím, jak vy, ale já právě začínám pociťovat žaludeční potíže.“

Kryštof Faltus byl sráč podle všech měřítek, která si dokážete představit. Těžko vypočítávat všechny důvody, proč ležel celému městu (nebo aspoň drogově nezávislým a racionálně uvažujícím lidem) v žaludku, ale mně konkrétně se tam převaloval ze tří důvodů.

V osmnácti letech utopil svého o osm let mladšího bratra ve vaně proto, že odmítal zůstat doma, když chtěl jít jeho bratr ven balit holky. Kryštof byl plnoletý, zodpovědný za své činy a u soudu to pochopili úplně všichni. Třináct let za mřížemi byla i tak podle mého soudu krátká doba. Všichni vědí, jak moc považuji rodinu za základní stavební prvek společnosti a kdyby bylo na mě, doteď by sral Faltus někde na samotce. Ale já tyhle lidi jen chytám, soudí je ti druzí.

Druhá věc, kvůli které mu nemůžu přijít na jméno, se stala půl roku po jeho propuštění. Paličkou na maso doslova zmasakroval ženu, jež si s ním osm let dopisovala, zatímco v Horním Slavkově lepil pytlíky. Nevděk světem vládne. Nechala ho u sebe. Možná jí nasliboval plno keců o svém polepšení, hledání práce, návratu do společnosti. Nic z toho se nekonalo. Pouze návrat k vraždění lidí, kteří v něm viděli něco dobrého. A každý ví, jak moc věřím v teplo domácího krbu a dávání druhých šancí.

A nakonec je tu ten škraloup největší. A to přímo ten, kvůli němuž jsem se dal v prvopočátcích k policii a posléze jsem přešel na protidrogové. Nesnáším drogy.

Nemám konkrétní důvod, nikdo mně blízký se nestal závislým, jen mám asi dušínovskou povahu a nakoukáno až příliš dokumentů o lidech na hraně společnosti, kteří skončili špatně.

Takže jo, nesnáším drogy, dvakrát jo, nesnáším Faltuse a třikrát jo, nesnáším ho i kvůli tomu, že nechutně zbohatl na neštěstí a slabostech druhých. Tohle prostě není správné.

Už šest let se ho snažím dostat. Věřil jsem, že se z něj stane český Al Capone a dostanu ho na nějakou trapnou nezaplacenou pokutu za špatné parkování. Ale... to bychom asi nesměli žít v téhle republice, takže zpátky do reality, kde se každá bobulka sladkého hroznového vína, každý úspěch musí setsakramentsky oddřít.

Do tohoto bytu vedla dlouhá cesta, spousta dní sledování, uplácení, rozbíjení hub i ponocování, ale nakonec tady jsme. Stahovali jsme okolo Faltuse smyčku a postupně dostávali informace na jeho varny a doupaty. Zavírali je, likvidovali. Ničil jsem mu život a náramně jsem si to užíval. A nakonec jsme se dostali k ověřené informaci, že to v tomhle městě Faltus balí a na sto procent bude likvidovat svoje hlavní sídlo.

Zůstávala otázka, které. Tam, kde bydlí? Tam, kde sídlí jeho fiktivní společnost? Tam, kde je jeho hlavní výroba pervitinu? A kde to vlastně vůbec je? Byl jsem si jistý, že jestli za sebou bude zametat stopy, bude sám kontrolovat výsledek. V tu chvíli byla šance ho dostat. Nemohl jsem připustit, aby za sebou spálil všechny mosty a zmizel neznámo kam. Přece by neodešel bez rozloučení...

Díky akci kulový blesk a pár zlámaným prstům jsme se dostali ke jménům Roman Pleskot a Dan Straceny. Pohyboval jsem se mezi drogově závislými dost dlouho na to, abych je oba znal, jen jsem netušil, že jsou v hierarchii tak vysoko.

A ta neznalost mě stála v tuhle chvíli jeden rozžvýkaný papír.

Otočil jsem se na šéfa opatření. Už měl helmu v ruce a na hlavě mu svítila zpcená prošedivělá kštice. Nadporučík Lajtner vypadal na šedesát, ale za jeho vzhledem stálo předčasné šedivění zapříčiněné pravděpodobně opakovanou nevěrou jeho manželky. Oči měl na rozdíl od obou zdrogovaných mužů bystré a v tuhle chvíli se na mě zastavily. Lajtner čekal na moje slova stejně jako zbytek jeho mužů.

„Tohle není situace, do který jsme se chtěli dostat,“ objasnil jsem jim, „ale jsme v ní.“

Lajtner si rukou prohrábl mokré vlasy a ukázal na stůl. „Myslíte, že tam bylo něco důležitýho?“

Pokrčil jsem rameny. „To asi těžko zjistíme.“

Za mými zády se ozvalo zakašlání. Otočil jsem se k blondákovi v uniformě URNY.

„Co?“ zeptal jsem se otráveně. Neměl jsem náladu na rádoby vtípné kecy a zpochybňování autority. A už vůbec jsem na to neměl čas.

„Ať to vysere.“

Vedle mě se další ze zasahujících mužů zasmál. A zdálo se mi, že se zasmál i Pleskot, který ležel spoutaný na břicho na zemi. Ramena mu sebou každopádně zacukala.

„Co prosím?“ Musel jsem se zeptat, i když jsem začínal tušit.

„Ať to prostě vysere,“ pokračoval mladík a přes svůj věk působil suverénně. „Teď to putuje rozkousaný do žaludku. Možná to ani rozkousaný není. A určitě ne strávený. Když do něj nalijeme nějaký projímadlo, vyleze to z něj v neporušeném stavu.“ Pokrčil rameny a přehlédl svoje kolegy v místnosti. „Teda mělo by, ne?“

Lajtner se pousmál a já viděl za masitými rty jeho perfektní chrup. „Mohlo by to fungovat.“

Netušil jsem, jak moc dokážou žaludeční šťávy rozleptat papír, takže jsem, nevěděl, jestli už nemá Dan Straceny v žaludku jen nepoužitelnou kaši, ale věděl jsem, že nasazení klystýru jeho fetišácké prdeli pro mě budou druhé Vánoce. Neměl jsem čas si to užívat, ale jestli byla někde uvnitř mě zkažená duše, tak ta se teď zubila jak ďábel.

Přikývl jsem. „Tak ale rychle, nemáme čas na nějaký sáhodlouhý procesy. Pošlete někoho do nejbližší lékárny. A ať koupí něco, po čem z něj vyjde i jídlo, který snědl minulej rok. Potřebujeme si být jistý, jestli uvnitř něco zůstalo a potřebujeme to hned.“ Pořád jsem nebyl přesvědčený. Vlastně jsem měl k přesvědčení stejně daleko, jako králík do krále zvířat, ale lepší nápad jsem neměl.

Sklonil jsem se a s pomocí jednoho policisty narovnal Pleskota do sedu. Křivil se mu obličej, takže bylo znát, že ho ty pohyby bolí. Nejspíš ho bolelo celé tělo. V koutku měl zbytky zaschlého jídla, rty od drog vysušené, pleť špinavou, kolem nosu zarudlou. Oči mu slzely. Ale postavu měl z nějakého záhadného důvodu zachovalou, vypadal skoro jako model. Ani stopy po vychrtlosti, jak to

člověk vidá u podobných ztracených existencí. Až na ten jeho obličej vlastně vypadal naprosto normálně. Nebylo divu, že ho skrýval za černými skly brýlí, které se teď válely na zemi.

Chytl jsem ho za bradu a natočil k sobě. „Co bylo na tom papíru?“

„Na kterým?“ Vyšpulil rty, jako by řekl něco kdovíjak vtipného.

Stiskl jsem ho silněji, což mělo za výsledek, že mu rty ještě víc vystoupily z hubené tváře. Vypadal jak nějaký záhadný komiksový rybí muž.

„Nehraj si se mnou,“ řekl jsem tak nejkliidněji a nejnaléhavěji, jak jsem dokázal. A byla dřina tyhle dva pocity zkombinovat. „Co bylo na tom papíru, co tvůj natvrdelej kamarád snědl?“

Rty se mu pootevřely. „Nuvům, cu...“

Povolil jsem sevření.

„Nevím, co máte na mysli,“ dostalo se mi odpovědi.

Pleskotův pohled byl tak vykouřený a nihilistický, že jsem si začínal myslet, že mi říká pravdu. Ale „pravdu“ se mi za roky téhle práce snažila říkat spousta lidí. Nesměl jsem podléhat prvotnímu pocitu.

Zhluboka jsem vydechl, vzal jsem ze stolu otevřený notes a přisunul ho přímo před oči mého oblíbeného feťáka. Viděl jsem, že nadporučík Lajtner něco říká mezi dvěma do vysílačky. Zřejmě vyřizoval lékárnou.

„Tohle je blok,“ začal jsem pomalu a snažil se nevnímat zápach, který ke mně přicházel od žehlicího prkna.

Narkoman přikývl.

„Je tvůj?“

Zavrtěl hlavou.

„Stracenýho?“

Podíval se na mě prázdnýma očima a nic neříkal.

Naklonil se ke mně mladý policista, který přišel s nápadem na vyprázdnění střev.

„Vážně je tohle ten chytřejší?“ zeptal se.

Došlo mi, že v téhle komunitě bývá znalost příjmení výhodou i přítěží. Znalost cizího jména vás může posunout v pravou chvíli o stupeň výš. Pokud zná někdo vaše jméno, v nejmíň vhodnou chvíli ho někde plácne. Dlouholetá anonymita bývá výhodou. Vzpomněl jsem si na přezdívkou.

Znovu jsem notes zvedl. „Je Denyho?“ upravil jsem otázku.

Reakcí bylo pomalé přikývnutí.

„Co si do něj psal?“

Opět mi přiletělo v ústrety zavrtění hlavou.

„Chceš, abysme to z něj dostali jinak?“ zeptal jsem se naléhavě. Docházela mi munice. „Mám tady lidi, co rádi tvému kamarádovi rozcupujou žaludek a budou si u toho prozpěvovat. A víš proč?“

Další zavrtění hlavou. Pleskot koukal do země a já mohl jen doufat, že je stále se mnou v místnosti.

„Protože moc dobře ví, že život vás dvou má mizernou hodnotu. Nevyrovná se ani jednomu z životů, který můžou skončit, když chlap, kterýho chceme dostat za mříže, vyhodí do vzduchu půlku bloku. Nehledě na ty tisícovky, který zlikviduje, jestli zmizí a založí si živnost jinde. Už teď jste v háji. Záleží jen na tom, jak moc si to zhoršíte.“

Pleskot se na mě tupě podíval a poškrábal se v rozkroku na šedivých boxerkách. „On nám to zhorší.“

„Faltus?“

Nepřikývl, ale bral jsem to jako souhlas.

„Ten má teď úplně jiný starosti. Balí si kufrы, loučí se se všema štětkama v okolí. Nemá zájem o dva narkomany.“ Zaklepal jsem mu notýskem před obličejem. „Co tam bylo, do hajzlu, napsanýho?“

Jeho přitroublý pohled se na chvíli vyjasnil. Takže ano, milý policisto, tenhle je ten chytřejší. Byly doby, kdy tím kápem býval Straceny, ale ty zmizely v nenávratnu pod hromadami bílého prášku.

Pleskotův pohled teď vypadal čistě jako první jarní den.

Ukázal prstem na notýsek. „Byla tam pohádka o sedmi trpaslíkách.“

Postavil jsem se a strčil blok do zadní kapsy od kalhot. Až teď jsem zahlédl mezi časopisy schovaný telefon. Sebral jsem ho, hodil blondatému policistovi a nařídil, ať projedou všechna poslední volaná a přijatá čísla. Pochyboval jsem, že bych se tak rychle dostal k přepisům hovorů, ale něco nám to může napovědět.

Když jsem odcházel z bytu a bral schody po třech, ještě jsem slyšel, jak za mnou Pleskot huláká, že se spletl, že tam byl přepsaný Nový zákon ve staroaramejštině.

Zuzana Krobová měřila metr šedesát, vážila asi padesát kilo, ale když vás chytla za ruku, dokázala vám ji utrhnout v rameni. A pak vás s ní umlátit, pokud by to uznala za vhodné. Byla nejlepší policistkou, co jsem znal. Její krátké blondaté vlásky mi před lety nedávaly spát, jí nejspíš moje smutné pohledy, takže jsme po láhvi předraženého vína skončili v posteli.

A byl to špatný nápad. Sex byl výborný. Tedy z mého pohledu. Ale všechno, co následovalo poté, ty týdny a měsíce nejistoty, poničené důvěry a přiblblých komentářů, to všechno se nám vracelo jako bumerang.

Klidnější byl vlastně až poslední rok, kdy moje Nemesis Kryštof Faltus šlápl do pedálů a celá ta šaškárna okolo něj se nafoukla do obřích rozměrů. A pak už nebyl čas na vzájemné zjišťování, jestli ten flirtík uškodil víc mně nebo Zuzaně. Oba jsme zakopali válečné sekery a já doufal, že dost hluboko na to, aby tam zůstaly i poté, co ten rambajs utichne.

Ale když jsem teď scházel ze schodů, snažil jsem se vybavit si její roztomilý obličej s alabastrově bílou pletí. S těmi krátkými blondatými vlasy mi vždycky připomínala porcelánové panenky, které se povalovaly ve vietnamských obchodech. Její tvář s pravidelně mrkajícima očima mě uklidňovala.

Zdolal jsem poslední schod a na mobilu jsem vytočil její číslo. Jedna z nemnoha nájemnic, které měly zákaz vystrkovat nos z bytu, přede mnou rychle zabouchla dveře.

„Nemám dobrý zprávy,“ řekl jsem narovinu. „Mohly být dobrý, ale chybělo pár sekund.“

Povzddechla si. V tomhle měsíci už asi postě. „Co se podělalo?“

„Neodhadli jsme apetýt jednoho z těch chlápků.“

„Myslela jsem, že je znáš.“

„Nejsem s nima v kontaktu dennodenně. Dokážeš si představit, jak rychle jim odchází tělo? Každý měsíc vypadají jinak, každý měsíc se jim posere něco jiného. A taky jim každou chvíli může hrábnout a sežrat list z bloku s nějakýma poznámkama. S adresou nebo důležitým jménem.“

Zaúpěla. „Tohle udělal?“

„Bohužel.“

Chvíli byla pauza. „Hele, nevím, jak dlouho si to ještě dokážu obhajovat. Mám tu nastartovanou půlku sboru a mám pocit, že všichni chtějí krev. Jsou jako nasraný upíři.“

Měl jsem chuť se zasmát, ale potlačil jsem to. „Trochu je zklidni.“

Ale samozřejmě jsem Zuzanu chápal. Seshora chtěli výsledky a dali nám termín. Datum, do kterého jsou ochotni hradit výdaje, které se každým dnem navyšovaly úměrně tomu, kolik policistů a členů zásahové jednotky jsme potřebovali do akce. Dnešním dnem to vrcholilo. Nebude už žádná druhá šance.

Budou padat hlavy.

Buď budou moje a Zuzany nebo jednoho narkobarona.

Udělal jsem pár kroků prázdnou ulicí a zase jsem se vrátil před vchodové dveře. Bylo to tu jako po vymření. Celé okolí bylo vylidněné, za rohem postávala policejní auta a vůz zásahové jednotky. Stranou, aby ti dva volové nahoře nepojali podezření. Jak bylo vidět, báli jsme se zbytečně. Oba už podle mě dávno žili v Karkulkově, kde plavaly růžové ryby a stránky notesů byly z třtinového cukru.

„Poslal jsem někoho pro projímadlo,“ prozradil jsem plány pro příští chvíle.

„Nemyslím, že to bude fungovat.“

„Musí.“

„Čím to tam napsal?“

Zalovil jsem v paměti, co jsem to vlastně viděl na stole. „Obyčejnou tužkou.“

„Byla ostrá?“

„Docela jo.“

„Nejsem moc zběhlá v anatomii a nevím, jak rychle lidský tělo tráví papír,“ slyšel jsem z druhé strany opatrně a viděl jsem, jak Zuzana kmitá prsty ve vzduchu; vždycky to dělala, když něco vysvětlovala, „ale ať tam bylo tužkou načmáraný cokoli, podle mě to zmizí. Ale jestli to bylo napsané něčím s ostrým hrotem, mohlo by to být vyryté do papíru po tím, kterej vytrhl.“

Sáhl jsem do zadní kapsy. „A víš, že možná...“

„Možná co?“

Rozevřel jsem notes a podíval se na prázdnou stránku. Byla hladká a neporušená. Krásně bílá jako čerstvý sníh.

„Možná nic. Tak ostrá ta tuha asi nebyla.“

„Sakra,“ vyřkla Zuzana procítěně. „Víš, jak mě štve, že ti odsud nemůžu nijak pomoci?“

Přikývl jsem. Nemohla to vidět, ale nebyl jsem první ani poslední, kdo při telefonování kýval hlavou, takže jsem si jako blázen nepřipadal. „Pomáháš mi až dost. Buď, prosím, připravená. Každou chvíli dorazí chutná várka střevního výplachu a pak to může nabrat raketové tempo.“

Chvíli bylo ticho. Přivřel jsem oči a viděl její blondatou ofinu. Bylo to to první, co jsem zahlédl to ráno, kdy jsem se vedle ní probudil. Plavá barva a modré oči. Krutá kombinace pro chlapa, co už zapomněl prožívat život ve dvou.

Dávej na sebe pozor.

Opatruj se.

Držím palce, ať máte nějaké výsledky.

Tušil jsem, že něco podobného řekne.

Nakonec to bylo... no řekněme jen lehce vychýlené z kurzu, ale víceméně očekávané.

„Neposer to tam,“ řekla roztomile.

Tak jsem tedy zaklapl telefon a šel to nahoru neposrat.

Seděl jsem na vaně, kde plavala ve žluté louži špinavá houbička na mytí nádobí. Celá koupelna byla zašlá, dlaždice popraskané a pod umyvadlem na mě zírala obří pavučina. Zrcadlo bylo zamžené, ale to bylo tím, že se policisté pokoušeli pod vodou probrat Dana Straceného k životu. A zkoušeli teplou i studenou vodu.

Narkoman seděl s pouty na rukou proti mně. Na hlavě měl malý ostrůvek mokřých blondatých vlasů, temeno vyholené. Na ramenou mu pod mizerným osvětlením zářily kapky vody.

Nemůžu říct, že bych ho znal.

Pamatoval jsem si ho, to jistě.

Jenže jsem si pamatoval jinou verzi Dana Straceného. Tu, která se živila modelingem, venčila zlatého retrívra a smála se mi do obličeje, když jsem ji varoval, že i jiní borci si mysleli, že mají drogy pod kontrolou.

Tenhle Stracený... byl vážně ztracený. Už dávno žil ve svém vlastním světě. Před šesti lety byl schopný studovat každou vysokou školu, na kterou ukázal, ale potkal jediného člověka ve městě, kterému se měl vyhnout. Seznámil se s okouzlujícím (pravda, občas agresivním – ale každý někdy musíme upustit páru, no ne?) Kryštofem Faltusem, který mu nabídl místo v jeho rostoucí firmě. Faltus vycítil Straceného byznysmanský nos, nos Dana Straceného ucítil malé sněhové kopečky heroinu a bylo zaděláno na závod se smrtí.

Před sedmi lety byl Stracený z těchhle dvou chytřejší... před sedmi lety by se vlastně s Pleskotem vůbec nebavil, byla by to pro něj špína na podrážce.

Ale to byla dávná historie.

Mladík teď seděl nahý do půli těla na zadku na mokrých dlaždicích a do světa vysílal pohledy, které si nic nezadaly s praskáním televizní obrazovky bez signálu.

„Máš poslední šanci,“ řekl jsem důrazně, ale nedělal jsem si naději, že bude mít tahle věta jiný efekt než ty předchozí. „Cos to snědl? Pořád to ještě můžeme vyřešit.“

Stracenému se zatřepetala hlava. „Já... já si tady tak pěkně sedím...“

„Pěkně sedět teď budeš dlouho,“ skočil jsem mu do řeči, „tak si to něčím usnadni. Co tam bylo?“

„Já si tu tak pěkně sedím.. jen si sedím a vy mi říkáte všechno tohle...“

Rozesmál se a zatřásl hlavou, až se kapky vody rozletěly po celé koupelně.

Položil jsem si ruku na čelo a zavrtěl hlavou. Byly chvíle, kdy jsem už vážně nevěděl, kudy kam.

Otevřely se dveře a dovnitř nakoukl Lajtner. „Už mi hlásili přes vysílačku, že se to nese.“

Stracený zvedl hlavu. „Nese se to?“

„Jo,“ přikývl nadporučík spokojeně, „bude večere. Ale moc si na ni nezvykej, dlouho se v tobě neohřeje.“

Vyšel jsem ven. Hodinky mi ukazovaly půl čtvrté. Když jsme sem vtrhli, byly dvě hodiny a padesát pět minut. Takže uběhla teprve půlhodinka a já měl pocit, že jsem tu strávil půlku života.

Otevřel jsem ledničku. Bylo v ní mlíko, dvě plechovky piva a pár konzerv.

Ve skřínce nad ní jsem našel kafe.

Pokývl jsem na Lajtnera. „Co kdybysme si to čekání na rozžvýkanej papír trochu zpříjemnili?“

Nestihl mi odpovědět. Zazvonil mi telefon a na něm zářilo neznámé číslo.

Odložil jsem dózu s kafem na stůl vedle tužky.

Poodešel jsem stranou a stiskl příjem.

Hlas, který se poté ozval, mi způsobil mrazení v zátylku. Neslyšel jsem ho dobré tři roky. Tak dlouho se dokázal Faltus vyhýbat nejen zatčení, ale i jakémukoli veřejnému vystupování a exhibici.

„Zeptal bych se, jak se máte, ale tím bych nám oběma zbytečně ubíral drahocenné minuty nesmyslnými otázkami.“ Zněl udýchaně. Ne tak, jako by právě zdolal nejvyšší kopec v okolí, ale jako by dělal něco ve spěchu. „Ani jeden z nás momentálně neprochází komfortním obdobím života, nemám pravdu?“

„Mluvte za sebe.“ Stiskl jsem zuby tak silně, že jsem uslyšel jejich skřípění. Okamžitě mě přešla chuť na čerstvou kávu. Nadporučík Lajtner na mě zvědavě pohlédl, já co nejtíšeji odhláskoval slovo FALTUS a on naznačil všem mužům v místnosti, aby utichli. „Za chvíli nabere můj život pohádkový kurz.“

„A jakým že to bude přesně směrem?“

„Tím, kde vy budete ve vězení.“

„Ale...“ slyšel jsem udýchaný smích, „ale no tak. Nepřeháníte trochu? Podle čeho děláte tak ukvapené závěry.“

Vycházím z hovna, napadlo mě trefně, máme na tebe hovno a poprvý v historii kriminalistiky to bude víc než dost.

A najednou mi došla ta jeho udýchanost.

„Balíte?“

„Někdo to udělat musí,“ zaznělo suše. „Díky vám mi docházejí zaměstnanci.“

Bylo slyšet, že schází po schodech. Cvakání jeho tvrdých podpatků o kamenné schody. Což znamenalo, že není nikde, kde je jednopatrová budova. Mohli jsme vyškrtnout jeho palírnu za Sedlem.

Zakryl jsem telefon oběma rukama a naznačil Lajtnerovi, ať jde ke mně. Přebíral zrovna mezi dveřmi od jednoho uniformovaného policisty lesklou lahvičku s modrou etiketou. Dal mu další instrukce a vyhnal ho z místnosti. Už takhle tu bylo až příliš nezainteresovaných lidí.

„Sedm dva tři osm pět osm jedna šest osm,“ řekl jsem tlumeně. „Tohle je číslo přímo na moji partnerku. Zavolejte jí a řekněte, že může zrušit sledování ve Starým Se dle. Faltus tam není. Může lidi využít nějak jinak.“

Přikývl a já se vrátil k telefonu, abych slyšel: „...rete nebo ne. Mám z vás divný pocit. Asi jenom jeden z nás bere dnešní důležitý den vážně. A přitom jste to vy, kdo nás oba dostal do téhle situace.“

„Beru to zatraceně vážně.“

„Snažíte se zjistit, odkud volám?“

„Divíte se mi?“ zeptal jsem se bezelstně.

Bylo slyšet zapínání kufru. „Svěťte se mi. Jaké máte zatím indicie?“

„Nebudu s váma hrát žádné hry. To jsme dělali dost dlouho.“

„A nepřišlo vám to na celém našem komplikovaném vztahu to nejzajímavější?“ Přidal na důraze a ozvala se tekoucí voda. „Ale no tak. O co vám jde? Přece jste vyhrál. To jste chtěl vždycky slyšet. Chytrý polda zvítězil nad namyšleným zločincem.“

Přestával se mi ten rozhovor líbit. „Dneškem to skončí. Žádný hry, žádný silácký řeči.“

„Vypadá to tak.“ Chvilí bylo ticho. „Tak proč balím?“

Sledoval jsem Lajtnera, jak duchem nepřítomnému Danovi Stracenému lije do krku obsah lahvičky, aniž by si četl příbalový leták. Za ty ušetřené sekundy mu poděkuju později. Pleskot byl opřený o stěnu vedle myčky, na tváři měl blažený výraz a mně z něj bylo bůhvíproč špatně v tříslech.

Otázka ke mně doletěla trochu později.

„Co proč?“

„Proč balím?“ slyšel jsem už tentokrát zřetelně. „Má to nějaký smysl?“

„Utíkáte jako krysa,“ snažil jsem se mu vysvětlit. „Podle mě máte už teď tep na hranici exploze. Cítím vám to na hlase. Už panikaříte?“ Doufal jsem v to.

„Ale vůbec ne.“

„Váš udýchaný hlas svědčí o něčem jiném.“

Zasmál se a tlak v tříslech se stupňoval. „Podle toho usuzujete? Víte, z čeho to je? Před chvílí jsem se báječně pomiloval se svojí partnerkou. Záměrně říkám *pomiloval*, víte, jaký mám k ženám respekt. Tedy když poslouchají. Nejsem udýchaný z ničeho, co se mi snažíte vy předhodit. Jsem udýchaný z kvalitního sexu. Kdy jste měl kvalitní sex vy, pane policisto? Snad to není ta jednorázovka s vaší sladkou Zuzanou.“

„Sklapni!“ Slyšel jsem se, jak řvu na jednoho z nejnebezpečnějších lidí v republice, ale mozek se mi začínal zatemňovat. A to v nejméně vhodnou chvíli. Cítil jsem pohledy všech lidí v místnosti. „Prostě drž hubu.“

„Tak silná slova podle mého nejsou potřeba.“

„Jdeme si pro tebe,“ měl jsem telefon nalepený skoro na jazyku, snažil jsem se ovládnout zvířecí pudy a nerozkousat ho. „V tomhle městě jsi skončil. V tomhle kraji taky. Až mi tě přivezou, stáhnou tě do ponožek a budu osobně přítomnej tvý tělesný prohlídce, abych si byl jistej, že nevynechaj ani jeden tělesnej otvor. A pak je poprosím, ať si dají repete a zatoulají se hlouběji. Jen tak pro jistotu.“

„A kdo ji udělá? Vaše Zuzana? Nadporučík Lajtner?“ v hlavě mi rezonoval jeho pobavený tón hlasu. „Kdo se zhostí tak vzácné příležitosti. Znáám vás všechny, ale osobní kontakt je vždycky příjemný bonus.“

„Nic pro tebe nebude při –“

Zarazil jsem se a zahleděl se na Lajtnera.

Pohled mi vrátil.

„Znáte Faltuse nějak osobně?“ zeptal jsem se. „Nemyslím, jestli se s ním přátelíte, ale jestli jste s ním někdy přišel do kontaktu.“

Pořád mi vracel pohled a tentokrát i vrtěl hlavou.

Zamyšleně jsem telefon vypnul. Faltus na druhé straně možná ještě pořád žvanil, ale mně to teď přišlo bezvýznamné a nicotné.

Vytáhl jsem z kapsy notes a pořádně si prohlédl první stránku, která byla pod vytrženým listem. A tužku. Krásně špičatou, ořezanou a připravenou do akce.

Možná že vůbec...

Rozhlédl jsem se. „Kde je ten blondák, co přišel s nápadem na klystýr?“

Lajtner ukázal na okno. „Venku, šel pomáhat zajišťovat okolí, než to tu všechno skončí.“

„Znáte ho?“

„Mám ho v týmu čtyři roky, takže jo –“

Naklonil jsem se k němu. „Jak moc ho znáte?“

Ale nečekal jsem na odpověď.

Rozrazil jsem dveře do koupelny a v tu chvíli mi bylo všechno jasné.

Celý ten udýchaný, ale přesto bezstarostný rozhovor s Faltusem. Věděl, že je o všechno postaráno. Mohl si krásně balit svoje spodní prádlo a nemyslet na to, co za ním zůstává.

Ucítil jsem v zádech nadporučíkův pohled.

„Doprdele... to je prúser... do prdele,“ zopakoval mi do pravého ucha pro případ, že bych poprvé neslyšel.

Policisté před pár minutami Stracenému odemkli pouta. Nepotřeboval jsem, aby se dostalo na veřejnost, že zadrženého a spoutaného podezřelého narkomana čistíme projímadlem. Projímadlo stačilo samo o sobě.

Stracený ležel zkroucený na zemi a já nepotřeboval doktora, abych věděl, že dodýchal. Rty měl modré, oči podlité krví víc než obvykle a prsty křečovitě rozevřené. Pod jeho tělem se rozlévala kaluž moči a zvratků. A jeho výraz mluvil za vše. To, co se dělo zde za zavřenými dveřmi, nebylo pěkné.

A všechno to začalo jedním rozkousaným papírem.

Mělo mi to dojit, protože já víc než kdokoli jiný věděl, jak moc býval Dan Stracený pro Faltuse v dobách největší slávy důležitý. Už nezbývaly žádné dokumenty, žádná data, která by mohla drogového krále dostat do vězení.

Zůstával jeden jediný člověk, který by si možná před sedmi lety balil společně se svým šéfem kufry, ale teď byl na obtíž.

Dan Stracený měl v hlavě určitě spoustu informací, které mohly za špatné konstelace hvězd Faltusovi v budoucnu přitížit. Dan byl sice narkoman, dost vyžilý a nepoužitelný narkoman, ale jako zdroj mohl být víc než dobrý.

A tak Faltus využil jeho skomírajících mozkových buněk a zkrátka mu po telefonu nařídil, aby snědl jeden prázdný papír. Proto nebylo hrotem tužky na dalším listu nic vyryto. Nic totiž nebylo napsáno. O zbytek se postarali lidi, které měl podplacené a kteří dávno věděli, jak reagovat.

Jeden z mužů přišel s „vtipným“ nápadem, že by mohlo na Straceného fungovat projímadlo. Další muž...

„A jak moc znáte toho policistu, co vám mezi dveřmi předával projímadlo?“ zeptal jsem se s úsměvem. Chtělo se mi brečet a zároveň smát, ale nechtěl jsem působit jako blázen. Pořád tomu tady velím. Kapitán jde z lodi poslední. Takže si to vyžeru až do konce.

Nadporučík se nervózně kousl do rtu. „Byl to nějaký policista z ulice.“ Teď už vůbec nevypadal na šedesát, ale jako čerstvý zelenáč. „Teď jich tam pobíhá spousta.“

„Tak jeden z té spousty nám donesl jed,“ řekl jsem uvolněně. Všechno ze mě začalo padat. „Fungoval podobně jako projímadlo. Jestli jsme chtěli, aby se Stracený posral, splnilo se nám to. Ale těch pár vedlejších účinků se nám moc nehodí do krámu, co?“

Poplácal jsem nadporučíka po rameni.

„Faltus se bál jen jednoho jediného elementu a ten jsme mu my pomohli odstranit.“

Vyšel jsem z koupelny a nechal za sebou zápach i nervózního šéfa opatření. On se ničeho bát nemusel. Řídil se rozkazy. Udělal všechno tak, jak měl. Nemohl za to, že jeden jeho podřízený je zkorumpovaný a přesvědčí nás koupit něco na výplach střev a nemohl znát všechny policisty v okolí.

Budou padat hlavy.

Povzdechl jsem si a vytáhl vrtnicí telefon. Na displeji bylo jméno policistky, která měla blondáté vlasy a úsměv bohyně.

Její hlavinka si to odskáče taky.

Tohle kolo vyhrává narkobaron, ale není všem dnům konec.

Nemám rád hovory, při kterých má druhá strana pravdu a jeden z nich mě právě čekal.